

Ólúvukvæði

1. Góða skemtun gera skal,
hvar eg gangi í dans:
Kvøði um kong Pipping
og Ólúvu dóttur hans.

*Stígum fast á várt gólv,
sparum ei vár skó!
Gud man ráða, hvar vær drekkum
onnur jól.*

2. Pipping kongur av Fraklandi,
Gertrúð eitur hans frú,
væn er Óluva dóttir teirra
hyggjin og so trú.

3. Karlamagnus Pippingsson
bróðir er hann at fljóði,
væl eru tey av ættum komin,
Jóannes hin góði.

*

4. Hugin situr í há sæti,
talar við sínar dreingir:
”Hvar vitið tær mín javnlíka,
tað havi eg hugsað leingi?”

5. Allir drýptu høvdið niður,
eingin tordi tala,
uttan ein av sveinunum,
hann tók tá til at mæla.

6. Uttan ein av sveinunum,
hann tekur til orða svá:
”Best man tú vita við sjálvum tær,
hvørt tín stendur hugur á.

7. Best man tú vita við sjálvum tær,
hvørt tín stendur hugur á,
hoyrt havi eg gitið Pipping kong,
ið væna dóttur á.

8. Pipping kongur dóttur á,
føgur er hon í brúnum,
flættað hár á herðar er lagt
við silkibondum snúnum.

9. Pipping kongur dóttur á,
bjørt er hon sum sól,
so er at líta á moyarkinn
sum droyri liggur á snjó.“

10. „Er hon so væn og tekkilig,
sum tær sigið frá,
hagar streingi eg heiti mítt –
hana skal eg fá.

11. Hagar streingi eg heiti mítt,
Frakland fari eg til,
biðja dóttur Pipping kongs,
tað standist hvat av, ið vil”

12. Letur hann so Hugin kongur
síni skipini búgva,
allar letur hann streingirnar
av reyðargulli snúgva.

13. Letur hann so Hugin kongur
byggja skipini sín,
bæði letur hann í tey laða
virtur og so vín.

14. Bræddir vóru brandar,
borðini vóru blá,
toppurin var av reyðargulli
sum sól skein fagurt á.

15. Vindur nú upp síni silkisegl,
gulli vovin við rand,
strikar ei á bunka niður
fyr enn við Pippings land.

16. Kongur siglir til Fraklands burt,
bønarorð at biðja,
tá fall øllum fólki væl,
sum søgur munnu siga.

17. Lítil drongur í líðini situr,
goymir at smalu og geit,
hann sær skip eftir havi koma,
havnir vil tað leita.

18. Allar rekur hann geitirnar
saman á grønan vøll,
síðan axlar hann kápu blá,
hann gongur í kongsins høll.

19. Síðan axlar hann kápu blá,
hann gongur í kongsins høll:
„Eg eri mær í einum luti
vísari enn tær eru øll.

20. Eg eri mær í einum luti
vísari enn tær eru øll,
eg sá skip eftir havi koma,
ið segl hava hvít sum mjøll.”

21. ”Sært tú skip eftir havi koma,
ið segl hava hvít sum lín,
vera man einhvør høvdingi
at biðja dóttur mína.”

22. Hegar ið teirra snekkjur
kendu fagurt land,
lata teir síni akker falla
á so hvítan sand.

23. Lata teir síni akker falla
á so hvítan sand,
fyrstur steig Hugin kongurin
sínum fótum á land.

24. Fyrstur steig Hugin kongurin
sínum fótum á land,
tólv brynjaðir av hans monnum
undir hans hvørji hand.

25. Hugin gekk frá strondum niðan
væl í skrúðum klæddur,
reyðargullhjálmi á høvdi bar,
hann var fyrri ongum ræddur.

26. Upp í miðjum grasagarði
axlar hann síni skinn,
og so búgvinn gongur hann
í høggar hallir inn.

27. Og so búgvinn gongur hann
í høggar hallir inn,
sum Pippingur við borðið sat
við monnum hundrað fimm.

28. Hugin gekk í høllina inn,
í forðum var sá siður:
hegur nú alt í einum orði,
heilsar og hann biður.

29. Hugin stendur á hallargólvi,
ber fram kvøðu sína:
”Sit væl, reystur Pipping kongur,
tú gev mær dóttur tína”

30. Leingi sat hann Pippingur,
hugsaði um tey ráð,
hvussu hann skuldi Hugin kongi
eitt gagnligt andsvar fá.

31. Tí svaraði Pipping kongur:
”Ikki skal slíkum spara,
leið mína dóttur í hœllina inn,
sjálv fyri seg at svara!“

32. Frúgvín var bæði studd og leidd,
hon inn í hœllina gekk;
Hugin situr í háseti,
hann ymsar litir fekk.

33. Tekkilig var Óluva
í øllum vœrildar tokka,
hárið var sum spunnið gull,
tað lagaðist alt í lokka

34. ”Ver vælkomin, mín sæla dóttir!
síðst mundi okkur vara:
her er komin ein ungur maður,
hvat skulu vit honum svara?“

35. Svaraði frúgvín Óluva
í fyrsta orði tá:
”Hug bar eg at Hugin kongi,
áðrenn eg hann sá“

36. Øllum fell tað væl í lag,
faðir hennar og móður,
og so frúnnar fosturfaðir,
Engilbret hin góði.

37. Tá ið frúgvín Óluva
rætti hond yvir borð,
lystilig var at lýða á
teirra fastnarorð.

38. Tað var reyst Hugin kongur,
fell á síni knæ,
meðan hann frúnna Óluvu
til konu festi sær.

39. Drukkið varð teirra brúdleypið,
hirðin var so fegin,
sum fuglurin, á viði situr,
verður á ljósum degi.

40. Hugin festi Óluvu,
førði hana heim,
hørpur og so pípur
leikaðu fyri teim.

41. Silki og so perlur
var eftir veginum breitt,
so var frúgvín Óluva
niður til strandar leidd.

42. Tóku teir frúnna Óluvu,
lyftu yvir stavn,
fram gingu riddarar og sveinar,
teir góvu henni drottningarnavn.

43. Millum báðar stavnanna
har brá ein fagur litur,
sum hon frúgvín Óluva
í lyftingini situr.

44. Millum báðar stavnanna
ein fagur litur brá,
hvar hin reysti Hugin kongur
frúnni situr hjá.

45. Vindur nú upp síni silkisegl,
honum byrður vax,
siglir so til sjálv síns lands
í tølum dagar sex.

46. Fyrstur steig hann Hugin kongur
sínnum fótum á land,
og hon frúgvín Óluva
undir hans høggru hand.

47. Lyftir hann frúnna Óluvu
upp á land við sær:
”Gud og milda Maria moy
verði nú her við tær!”

48. Tá var hin illi Mýlint
riðin oman á strond,
heilsaði hann drottningini
og tók í hennara hond.

49. Tekkilig var Óluva
bæði til fót og hand,
Mýlint hugaði drottningina,
táið hon steig á land.

Úr Kvæðabók 1 eftir J. Patursson. Alt kvæðið er 188 ørindir. Jóannes Patursson skrifvar, at føroyingar ikki hava roknað Óluvu kvæði sum tótt av Karlamagnusar kvæðum, men at tað umvegis nertir við sagnirnar um Karlamagnus. jd.